

Sygn. akt III CNP 6/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku E.N.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2014 r.,
na skutek skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 7 listopada 2012 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt. 4 i 5 k.p.c. wymaganiami konstrukcyjnymi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia są między innymi: uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt. 4) oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt. 5). Nie spełnienie tych wymagań skutkuje odrzuceniem skargi a limine, bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, spełnienie przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c. wymaga przedstawienia przez skarżącego wywodu prawnego stwierdzającego, że szkoda wystąpiła, określenia jej postaci, wysokości i czasu powstania oraz związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, nie publ. I z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141).

Natomiast spełnienie przesłanki określonej w art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c. wymaga wykazania w drodze wyczerpującego i nie budzącego wątpliwości wywodu prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Chodzi przy tym zarówno o skargę kasacyjną, jak i skargę o wznowienie postępowania oraz powództwa przeciwegzekucyjne i wszystkie inne środki prawne zdolne do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących tych środków zaskarżenia, których zastosowanie nie było i nie jest dopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a nie „wskazać”, „przytoczyć”, czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe, musi więc to przekonująco przedstawić i uzasadnić (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17 i z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140).

Rozpoznawana skarga nie spełnia powyższych wymagań.

W zakresie przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c. skarżąca nie określiła postaci szkody, nie wskazała czasu jej powstania ani związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego postanowienia. Natomiast w zakresie przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt. 5 k.p.c. nie przedstawiła pogłębionego i wyczerpującego wyводу prawnego wykazującego, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania nie było i nie jest możliwe oraz w ogóle nie wskazała na istnienie innych środków ani nie wykazała niemożliwości skorzystania z nich.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.